

Szilágyi Ákos (ballada)

*jajde bréking ez a kislány
ihajja
alighanem hamisttvány
csuhajja*

*táncra perdül eszemahta
ihajja
dobbant egyet – kérőinek
nincs híja*

*úgy repül fodros szoknyája
csuhajja
mint ki táncol utoljára
ihajja*

*úgy járja a vitustáncot
hujjogva
hogy babája – táncoslábú –
ne hallja*

*padlón kopog – csak egy szóra! –
úgy járja
az a legény – szikrát szór a
patája*

*lobot vet a kemence-száj –
égálja
lángvonóját már a vízsálya
hangolja*

*támad is ott zenebona
akkora
mint ha lánggal ég a nádas
ropogva*

*ropog a tűz talpuk alatt
kapkodják
tűztánc tűztánc – korrobori
úgy ropják*

*egyed jobbra kettőt balra –
rikoltja
mint kit rángat lángsaroglya
pokolra*

*rávillan szeme fehéreje
hej ragyog
üstöke szénfeketéje
mint szurok*

*bőg a bőgő sír furulya
úgy járja
vele táncol – hamuhajú
babája*

(Szerk. az olvasóhoz folytatása)

mai apokaliptikus erődemonstrációja páratlan az emberiség történetében – mert alakulása oly kevésbé függ az embertől. Ebben a 2020 elején kezdődött elbeszélésben csak szomorú szenvedők vagyunk. Magyarország is az, hát még egyik, egykor meghatározó szegmensének oly traumatikusan megritkított maradéka. Ha tudnánk a helyes vagy célszerű kulturális választ, amit egy folyóiratnak most meg kell testesítenie: nem mondanánk igazat.

Tanúk lehetnénk – de ez a tanúság nem a mi ügyünkkel, („kollektív”) emlékeinkkel kapcsolatos. Ugyanakkor szinte 100%-ig meghatározza mindennapjainkat.

Ha mást nem, ezt a kételyt kell felvessük és megörökítsük.

Azok számára, akik az ún. történelmi távolság karoszékeiből majd megadják, leírják a választ, vagy inkább a helyzetértékelést.